

Arrest

nr. 240 602 van 8 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 4 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2020.

Gelet op het arrest nr. X van 18 augustus 2020 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 3 september 2020 om 13 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 september 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 4 oktober 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 13 december 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 30 mei 2018, op 9 juli 2018 en op 24 oktober 2019.

1.3. Op 31 januari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Libische nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim van Toeareg origine te zijn. U bent geboren in Tahala, een dorp in het district Ghat, waar u van uw geboorte tot mei 2011 woonde. U zou enkel een vorm van informeel thuisonderwijs, een soort Koraneducatie, gekregen hebben, maar u beschouwt uzelf niet als analfabeet.

In mei 2011 zou u samen met andere jongemannen uit uw regio gedwongen gerekruteerd zijn geweest om met het leger van Qadhafi mee te gaan vechten tegen de rebellen. U kreeg een korte militaire opleiding in Ghat, waarna u naar Misrata werd overgebracht om deel te nemen aan de gevechten. In Misrata kwam u terecht in de gevechten tussen de aanhangers van Qadhafi en rebellen, waarbij u in september 2011 uiteindelijk gewond raakte aan uw been. Omwille van uw verwonding werd u naar een ziekenhuis in de stad Zliten overgebracht, waar u gedurende twee weken verzorgd werd. Tijdens een toiletbezoek kon u uw bewakers in het ziekenhuis misleiden en wegvluchten. Door het ziekenhuis te ontvluchten deserteerde u de facto uit het leger. Van Zliten lifte u naar Tripoli, waar u bij een verwant van uw vader besloot onder te duiken. U bleef ongeveer een maand in Tripoli alvorens in oktober 2011 via Ghat, Zuid-Libië, naar Djanet, Algerije, te vluchten. U verbleef uiteindelijk tot 2017 in Algerije en gedurende deze periode zou u de hele tijd illegaal in het land verbleven hebben en ook als afwasser hebben gewerkt. In Djanet kwam u in maart 2017 ter ore dat er vanuit Zuwarah, Libië, een boot zou vertrekken naar Italië. Via-via kon u vanop afstand een plaats op deze boot reserveren en een week vóór de voorziene vertrekdatum ging u naar Zuwarah. Op 10 september 2017 verliet u Libië en reisde u met de boot vanuit Zuwarah op illegale wijze naar Italië. Van daar reisde u vervolgens verder naar België, waar u uiteindelijk op 4 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 11 april 2019 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen deze beslissing, waarna het CGVS deze beslissing besloot in te trekken en u opnieuw werd uitgenodigd voor een bijkomend persoonlijk onderhoud.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw militaire kaart en een kopie van een attest van de ODTE over de situatie van de Toearegs in Libië.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient, na een bijkomend onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr.

37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud werd gewezen op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie CGVS I, dd. 9 juli 2018, p. 2 en CGVS II, dd. 24 oktober 2019, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren.

In casu bent u er niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u, zoals u beweert, tot mei 2011 in Tahala verbleven hebt. Evenmin maakt u aannemelijk waar u na mei 2011 (achtereenvolgens) verbleven hebt.

Hoewel u beweert altijd in Tahala, Zuidwest-Libië, gewoond te hebben maar in mei 2011 gedwongen te zijn gerekruteerd door het regulier leger, kan er geen geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden rekrutering door het leger en de door u voorgehouden militaire standplaatsen in Ghat en Misrata tussen mei en september 2011 (CGVS II, p. 7-9). Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden gedwongen rekrutering door het leger van Qadhafi op ernstige wijze ondermijnd door de gebrekkige verklaringen die u in dit verband heeft afgelegd. Zo slaagt u er niet om aan te geven bij welke brigade of eenheid van het leger u gerekruteerd werd. In dit verband is het bovendien bijzonder opvallend dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat u niet wist bij welke eenheid u zat omdat u daar niets van wist (CGVS I, p. 12), terwijl u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert dat er geen eenheid was en iedereen samen was omdat men gehaast was om strijders te hebben (CGVS II, p. 8). Eveneens is het opmerkelijk dat u aangeeft gedurende twee maanden een militaire opleiding gevolgd te hebben, maar u tijdens deze opleiding enkel zou hebben leren schieten. Het is immers weinig waarschijnlijk dat u tijdens een opleiding van twee maanden enkel zou hebben leren schieten (CGVS II, p. 7-8). Daarenboven beweert u van juni à juli 2011 tot september

2011 te zijn gestationeerd in Misrata, waar u diende deel te nemen aan de gevechten tegen de rebellen (CGVS I, p. 12 en CGVS II, p. 8-9). Het is echter hoogst bevreemdend dat u er niet in slaagt om aan te geven waar in Misrata uw militair kamp gesitueerd was en u niet weet in welke wijken van Misrata u ging vechten of welke wijken er in het algemeen in Misrata waren. Hiermee geconfronteerd beweert u dat u van een klein dorp afkomstig bent en zelfs niet wist dat de plaatsen in Misrata benoemd werden met de naam van een wijk (CGVS II, p. 9). Deze uitleg kan echter geenszins overtuigen. U zou immers drie à vier maanden deelgenomen hebben aan de gevechten in Misrata, waardoor redelijkerwijze aangenomen kan worden dat u toch wel iets van plaatsnamen in Misrata zou moeten kennen. Dat uw geografische kennis van Misrata desalniettemin nihil is, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw bewering als militair in Misrata gestationeerd geweest te zijn. Als militair wordt u op bepaalde plaatsen ingezet, dient u zich ook te melden, en is het volstrekt ongeloofwaardig dat u plaatsen/regio's in de stad niet zou kunnen benoemen of bepalen. Eveneens is het opvallend dat u enkel kan vermelden dat u in Misrata moest vechten tegen de rebellengroeperingen, maar u er niet in slaagt concrete namen van deze rebellengroeperingen te geven (CGVS I, p. 12 en CGVS II, p. 9). U zou verschillende maanden actief zijn geweest bij de gevechten in Misrata, waardoor er minstens van u verwacht kan worden dat u kan vertellen tegen welke groeperingen en/of milities u heeft gevochten. Dat u daar niet in slaagt ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw rekrutering bij het leger en uw verblijf in Misrata.

Gelet op bovenstaande bevindingen dient het CGVS te concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u voorgehouden gedwongen rekrutering bij het leger en de door u voorgehouden militaire standplaatsen in Ghat en Misrata. Bovendien kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering Tahala in mei 2011 te hebben moeten verlaten en is het ook niet geloofwaardig dat u omwille van bovenstaande redenen Libië heeft moeten verlaten. Daar uw vertrek naar Algerije hier een direct gevolg van is, maakt u dit vertrek evenmin aannemelijk en biedt u geen zicht op uw daaropvolgende plaatsen van verblijf vóór uw komst naar Europa.

Voorts dient er te worden vastgesteld dat er, wat betreft uw verblijfplaatsen, een grote discrepantie bestaat tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en de verklaringen die u op het CGVS heeft afgelegd. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u van september of oktober 2011 tot 2015 in Ghardaïa, Algerije, heeft verbleven (zie verklaring DVZ, dd. 13 december 2017, p. 4). Tijdens uw opeenvolgende persoonlijke onderhouds op het CGVS rept u echter met geen woord over uw verblijf in Ghardaïa, provincie Ghardaïa, en haalt u aan dat u tijdens uw verblijf in Algerije enkel in Djanet, provincie Illizi, heeft gewoond (CGVS I, p. 6 en 10 en CGVS II, p. 10-11). Dat u doorheen uw verklaringen tegenstrijdige verklaringen aflegt over waar u in Algerije verbleven hebt is bijzonder opmerkelijk. Des te opmerkelijker is dat u ook tegenstrijdige verklaringen aflegt over hoe lang u in Algerije hebt verbleven. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u op 25 december 2015 van Algerije naar Libië was teruggekeerd en daar vervolgens tot 11 september 2017 in Zuara heeft verbleven (zie verklaring DVZ, dd. 13 december 2017, p. 4). Tijdens uw gehoren op het CGVS beweert u echter dat u pas in september 2017 van Algerije naar Libië bent teruggekeerd en dat u vervolgens slechts één week in Zuara verbleef alvorens het land op 10 september 2017 opnieuw te verlaten (CGVS I, p. 10-11 en CGVS II, p. 11-12). Dat u dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt over de duur van uw verblijf in Algerije en de tijdssituering van uw terugkeer naar Libië is hoogst onaanvaardbaar. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u duidelijk en coherent kan vertellen over de plaats(en) waar u vóór uw komst naar Europa verbleef en hoelang u op die plaatsen verbleef. Dat u daar niet in slaagt doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden plaatsen van eerder verblijf in Libië.

U beweert van oktober 2011 tot september 2017 in Algerije verbleven te hebben en gedurende deze periode altijd illegaal in het land verbleven te hebben. U geeft hierbij aan dat u zelfs nooit geprobeerd heeft om uw verblijf in Algerije te legaliseren omdat u vreesde dat de Algerijnse autoriteiten u zouden controleren en zouden terugsturen naar Libië (CGVS I, p. 10 en CGVS II, p. 11). Het is echter bijzonder eigenaardig dat u gedurende de zes jaar dat u in Algerije verbleef nooit getracht zou hebben om uw verblijf te legaliseren en er bewust voor koos om dit niet te doen. Gezien uw parcours en onzekere verblijfssituatie in Algerije kan redelijkerwijze verwacht worden dat u minstens zou trachten uw verblijf te legaliseren. Door illegaal in Algerije te blijven riskeerde u immers net om bij een controle door de Algerijnse autoriteiten opgepakt en teruggestuurd te worden naar Libië. Dat u beweert nooit pogingen ondernomen te hebben om uw verblijf in Algerije in orde te stellen is hoogst eigenaardig en doet twifelen aan het door u voorgehouden illegale karakter van uw verblijf in Algerije. Daarenboven is het ook hoogst eigenaardig dat u beweert dat u gedurende uw verblijf in Algerije constant bleef zoeken naar

manieren om Algerije te verlaten, maar u daar uiteindelijk pas in september 2017 in slaagde (CGVS I, p. 10 en CGVS II, p. 11). Het is echter weinig aannemelijk dat u gedurende die zes jaar er niet zou kunnen in slagen om het land te verlaten indien dit daadwerkelijk uw bedoeling en plan was. Dat u desalniettemin toch zes jaar in Algerije besloot te verblijven, dan nog op illegale basis, doet verder twifelen aan uw verklaringen ter zake.

Tot slot valt het ook op dat u bijzonder weinig documentatie kan voorleggen ter staving van uw identiteit, herkomst en verblijfplaatsen, zo legt u immers enkel een kopie voor van uw geboorteakte en van uw militaire kaart. Vooreerst dient hierbij opgemerkt te worden dat deze documenten geenszins een bewijs vormen voor de door u voorgehouden plaatsen van verblijf. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat het enkel kopieën, én geen originele documenten, betreft, waardoor de authenticiteit en herkomst hiervan niet kan worden nagegaan. Dergelijke documenten kunnen door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en dragen aldus weinig tot geen bewijswaarde. Het is bovendien bijzonder eigenaardig dat de door u voorgelegde geboorteakte afgeleverd werd op 14 juli 2013, bijna twee jaar na het door u voorgehouden vertrek uit Libië. Hiermee geconfronteerd beweert u dat een kennis van u uit Djanet deze geboorteakte voor u had aangevraagd (CGVS II, p. 13). Het is echter weinig aannemelijk dat een kennis van u zomaar, zonder enig ander identiteitsdocument van u, een geboorteakte van u zou kunnen aanvragen. En mocht dit laatste al het geval zijn geweest, dan is deze gang van zaken net een belangrijke indicatie dat Libische identiteitsdocumenten heel gemakkelijk, zonder verificatie van de persoonsgegevens, worden afgeleverd aan éénder wie, en dat deze aldus niet persé garant staan voor de waarachtigheid van de erin opgenomen gegevens.

Eveneens is het opmerkelijk dat uw militaire kaart afgeleverd werd op 5 oktober 2011, een moment waarop u reeds enkele weken gedeserteerd was uit het leger. Hiermee geconfronteerd beweert u dat deze kaart opgemaakt werd in Sabha, men daar nog niet wist dat u vertrokken was en uw werkgever in Algerije veel contacten heeft in Libië en voor u aan deze militaire kaart was geraakt (CGVS II, p. 12). Het is geenszins plausibel dat deze kaart opgemaakt werd in Sabha, een plaats waar u nooit gestationeerd zou zijn geweest noch dat uw werkgever voor u aan dit document zou zijn geraakt. Uw weinig overtuigende verklaringen over hoe u aan deze documenten bent geraakt doen ernstig twifelen aan de authenticiteit en de herkomst ervan.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u geen oprchte verklaringen heeft afgelegd in betrekking tot de door u voorgehouden verblijfplaatsen vanaf 2011 tot aan uw vertrek naar Europa. Er kan aldus evenmin enig geloof worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht naar België. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Libische nationaliteit beschikt en oorspronkelijk afkomstig bent uit Tahala, Zuidwest-Libië, noch dat u daar geboren en getogen bent. Dit neemt niet weg dat u doorheen uw verklaringen geen zicht hebt geboden op uw opeenvolgende plaatsen van eerder verblijf. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst. Met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan het dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Libische nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te

leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Libië.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats waar u feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Libië geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Libië heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Libië, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Libië, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en de

artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat hij ernstige vervolgingen en bedreigingen heeft ondergaan in zijn land van herkomst. Deze vervolgingen en bedreigingen hebben plaatsgevonden in een context van gewapend conflict tussen de dictator Muammar Gaddafi en de voormalige rebellen. Verzoeker werd naar eigen zeggen gedwongen gerekruteerd door de troepen van Muammar Gaddafi en heeft mee gevochten. Hij heeft gedeserteerd en vreest zowel de voormalige rebellen als de voormalige getrouwen van Muammar Gaddafi. Hij vreest ook een disproportionele straf voor zijn desertie. Verzoeker heeft dus een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst omwille van het feit dat hij meegevochten heeft in het leger van ex-president Muammar Gaddafi en omdat hij gedeserteerd is. Hij vreest als deserteur een disproportionele straf te krijgen van het huidige regime. Deze vrees voor vervolging is dan ook gebaseerd op een politieke overtuiging, aldus verzoeker, die stelt dat niet kan worden betwist dat zij problemen binnen de criteria van het Verdrag van Genève vallen. Verzoeker wijst erop dat deze Raad reeds heeft gesteld dat een vrees voor vervolging en bestraffing wegens desertie of dienstweigering geen basis voor de toekenning van de vluchtelingenstatus vormt, tenzij de bestraffing disproportioneel is wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging. *In casu* is verzoeker gedeserteerd omdat hij niet tegen "zijn broers" wilde vechten. Hij werd gedwongen gerekruteerd en is ontsnapt zodra hij de mogelijkheid daartoe kreeg (nadat hij verwond werd en in het ziekenhuis was). Aangezien bepaalde militiegroepen tegen wie hij gevochten heeft nu aan de macht zijn in Libië, vreest verzoeker dat zijn straf voor desertie disproportioneel zal zijn.

Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat objectieve bronnen bevestigen dat vele Tuareg die in het verleden in het leger van Muammar Gaddafi gevochten hebben vervolgd worden. Hij verwijst in dit verband naar het artikel *"Reprisals against Libyan Tuareg who supported Gaddafi"* van BBC News van 18 september 2011. Verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieromtrent geen enkel onderzoek heeft gevoerd, hetgeen volgens verzoeker een vernietiging van de bestreden beslissing rechtvaardigt.

Verzoeker besluit dat de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende zijn om zijn geloofwaardigheid en zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Libië in vraag te stellen. Hij meent dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel en stelt nog dat het Commissariaat-generaal het vermoeden, voortvloeiend uit artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, niet op daadkrachtige wijze tegenspreekt, noch heeft aangetoond dat hij in geval van terugkeer naar Libië niet opnieuw het slachtoffer zal zijn van bedreigingen en vervolgingen. Hij haalt ook aan dat hij een oprechte inspanningen heeft geleverd om zijn verzoek aannemelijk te maken en te staven en herhaalt dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. Zijn verklaringen zijn immers eenduidig en van goede trouw, komen overeen met de beschikbare informatie en bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in Libië.

Indien de Raad zou oordelen dat hij niet in aanmerking komt voor erkenning van de vluchtelingenstatus, meent verzoeker dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet. Hij licht toe dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist dat Tuareg die voor het leger van Gaddafi gevochten hebben, vervolgd worden. De commissaris-generaal heeft ook geen onderzoek gevoerd omtrent de straf die verzoeker riskeert wegens zijn desertie, in het bijzonder in het licht van het feit dat hij Tuareg is en meegevochten heeft in het leger van Gaddafi. Objectieve bronnen vermelden bovendien dat de veiligheidssituatie in Libië ondanks de recente wapenstilstand nog steeds zeer slecht is, aldus verzoeker, die in dit verband het artikel *"Lasting Libya ceasefire: Some consensus, but further talks needed"* van UN News van 8 februari 2020 aanhaalt. Er vinden nog steeds gevechten plaats, waarbij honderden slachtoffers gevallen zijn, waaronder vele burgers. Tot nu is er ook geen vooruitzicht op een concrete verbetering van de situatie aangezien de vechtende partijen alleen een 'zeer gebrekkige overeenstemming' hebben kunnen bereiken. Onder verwijzing naar het artikel *"Libyan officials say 200 people have been killed in recent fighting"* van The Guardian van 6 mei 2019, het artikel *"Libyan strongman orders troops to march on Tripoli"* van The Guardian van 4 april 2019, het artikel *"Libya: 'New phase' in fight for Tripoli"* van 20 april 2019 en *"Statement attributable to the Spokesperson for the Secretary-General on Libya"* van 8 april 2019, stelt verzoeker nog dat het leger van Fayeze al-Sarraj en dat van Marshal Khalifa Haftar sinds meerdere maanden vechten over de controle over het land, dat objectieve en recente (mei 2019) bronnen melding maken van honderden slachtoffers en duizenden ontheemden en dat er zowel sprake is van gevechten op de grond als bomaanslagen en luchtaanvallen. Verzoeker meent dan ook dat hij voldoet aan alle

voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien behoort hij tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen zodat hem, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Handvest), betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

"(...) De CGVS betwist niet dat verzoeker de Libische nationaliteit heeft, nog dat hij oorspronkelijk afkomstig is uit Tahala (in zuidwest-Libië). De CGVS ment echter dat verzoeker geen zicht gegeven heeft over zijn openvolgende plaatsen van eerder verblijf (we zullen dit punt infra ontwikkelen).

De toegevoegde rapporten en artikelen tonen aan ook dat Tuaregs die voor het leger van Gaddafi gevochten heeft vervolgt worden.

Verzoeker stuurt ook in bijlage een bevestigend getuigenis over dit, van het president van de Organisation de la Diaspora Touarègue en Europe (ODTE/TANAT) (zie in bijlage).

Verzoeker heeft deze gegeven al uitgebreid aangetoond en verwijst naar de middelen supra.

Deze vastgestelde feiten houden in dat de vrees voor vervolging van verzoeker zoals verklaart gedurende zijn gehoor niet alleen plausibel zijn, maar overeenkomen met de beschikbare informatie. Deze moeten als aannemelijk beschouwd worden.

Ook beweert de Commissaris generaal dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen zou afgelegd hebben. Verzoeker is van mening dat de Commissaris generaal en subjectieve appreciatie van de feiten en het relaas doet.

A-Betreffend de verblijf van verzoeker in Misrata

Ten eerste ment de CGVS dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker vanaf mei tot september 2011 in Misrata gestationeerd geweest is. De CGVS verwijt aan verzoeker dat hij tijdens zijn eerste onderhoud uitgelegd heeft dat niet weet in welke "brigade" hij was, en tijdens zijn tweede onderhoud, dat er geen officiële brigaden waren. Verzoeker ment dat er een misverstand met de tolk was en legt uit dat de "brigaden" rondt hun leider gevormd waren, maar dat er geen officiële eenheden waren, maar eerder een aard van militie groepen. Ze waren dus alleen benoemd naar de naam van de leider. Zijn leider was I.(...) M.(...), maar hij kent de namen van de andere "brigaden" niet. De CGVS blijkt de context van het leger van M. Gaddafi (zeer ongeorganiseerd) niet in rekening te nemen.

Vervolgens mzt de CGVS op helemaal subjectieve manier dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker tijdens zijn opleiding van twee maanden alleen het schieten geleerd zou hebben. Verzoeker bevestigt dit echter, en preciseert dat er geen tijd was voor een uitgebreide opleiding.

Verder wordt aan verzoeker verweten dat hij weinig kennis heeft avn de geografie van Misrata (waar hij vanaf mei tot september 2011 gestationeerd was). Verzoeker verklaart echter dat de gevechten niet binnen Misrata waren maar hoofdzakelijk in de buiten streken. Trouwens lieten de leiders van de eenheden hun "soldaten" niet buiten het kamp (behalve voor de gevechten), en verzoeker is dus nooit binnen Misrata geweest.

Trouwens benadrukt de CGVS dat verzoeker de naam van de rebel groeperingen tegen wie zijn eenheid gevecht heeft niet. Verzoeker legt uit dat hun leider ze altijd als "opposanten" noemde ("moaridhne" in het Arabisch).

Deze grieven zijn subjectief en te streng en moeten verworpen worden.

B-Betreffend de andere verblijfplaatsen van verzoeker

Verwerende partij begint met aan verzoeker te verwijten dat hij verschillende verklaringen afgelegd heeft betreffend zijn plaatsen van verblijf in Algerije bij de DVZ en bij de CGVS. Verzoeker legt uit dat hij naar Ghardaia gaan wou, maar het uiteindelijk niet deed. Hij is tijdens zijn geheel verblijf in Algerije in Djanet gebleven. Hij preciseert ook dat hij bij de DVZ moeilijkheden had om met de tolk te communiceren.

Dit verklaart ook de verschillende verklaringen met betrekking tot de duur van zijn verblijf in Algerije. Verzoeker bevestigt dat hij in 2017 en niet in 2015 naar Zuara in Libië terug gekeerd is, en dat hij er een week verbleven is tot zijn vertrek naar Italië.

Verder ment verwerende partij dat het opmerkelijk is dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Algerije nooit getracht heeft om zijn verblijf te legaliseren. Echter benadrukt verzoeker dat hij dit niet durfde uit angst, dat zodra hij zijn nationaliteit aangeven zou, de overheden hem terugsturen zouden. Hij had ook heel weinig middelen en is weinig geschoold om zich over legale procedures te informeren.

Daarnaast ment de CGVS nog dat het eigenaardig is dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Algerije constant gezocht heeft op een manier om het land te verlaten, maar het alleen na 6 jaren gelukt is. Verzoeker heeft echter verklaart dat hij heel weinig middelen had en dat hij lang sparen moest, en een smokkelaar vinden moest.

Deze grieven moeten verworpen worden.

C-Betreffend de documenten ter staving van de identiteit van verzoeker

Tot slot verwijt de Commissaris aan verzoeker dat hij weinig bewijzen neerlegt om zijn identiteit en nationaliteit te staven. Hij kon koppies doorgeven aan de CGVS van zijn geboorte certificaat, en van zijn militaire kaart. Hij heeft de original niet omdat hij toen zijn identiteits bewijzen weggegooid heeft, uit vrees om door de toenmalige militie (tegen wie hij gevochten heeft), of door ondersteuners van ex president M. Gaddafi geïdentificeerd te worden.

We verwijzen ook naar paragraaf 196 van de Guide des procédures van de UNHCR, volens dewelk:

« C'est un principe général de droit que la charge de la preuve incombe au requérant. Cependant, il arrive **souvent** qu'un requérant ne soit pas en mesure d'étayer ses déclarations par des preuves documentaires ou autres, et les cas où le requérant peut fournir des preuves à l'appui de toutes ses déclarations sont l'exception bien plus que la règle. **Dans la plupart des cas, une personne qui fuit la persécution arrive dans le plus grand dénuement et très souvent elle n'a même pas de papiers personnels.** Aussi, bien que la charge de la preuve incombe en principe au requérant, la tâche d'établir et d'évaluer tous les faits pertinents sera-t-elle menée conjointement par le requérant et l'examineur. Dans certains cas, il appartiendra même à l'examineur d'utiliser tous les moyens dont il dispose pour réunir les preuves nécessaires à l'appui de la demande. Cependant, même cette recherche indépendante peut n'être pas toujours couronnée de succès et il peut également y avoir des déclarations dont la preuve est impossible à administrer. **En pareil cas, si le récit du requérant paraît crédible, il faut lui accorder le bénéfice du doute, à moins que de bonnes raisons ne s'y opposent ».**

Hetzelfde redenering moet in het onderhavige geval toegepast worden. Het ontbreken van documenten of bewijsmateriaal kan niet aan verzoekster verweten worden, sinds dit een situatie is die inherent is voor de meeste asielzoekers.

De CGVS ment ook dat het niet aannemelijk is dat een kennis van verzoeker de geboorteakte van verzoeker voor hem aanvragen heeft kunnen, zonder bewijs van identiteit. Verzoeker legt echter uit dat de burgemeester zijn familie kent, en dat hij op basis van de register van de bevolking.

Wat de militaire kaart van verzoeker betreft, benadrukt de CGVS dat het opmerkelijk is dat ze een paar weken na de desertie van verzoeker afgeleverd werd. Verzoeker volhardt echter dat hij ze in een stad aanvroeg waar hij niet gestationeerd geweest was, en dat de leiders van dit kamp nog niet op de hoogte waren van zijn desertie."

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel "Libyan officials say 200 people have been killed in recent fighting" van The Guardian van 6 mei 2019, het artikel "Libya: 'New phase' in fight for Tripoli" van 20 april 2019, het artikel "Libyan strongman orders troops to march on Tripoli" van The Guardian van 4 april 2019, het artikel "Reprisals against Libyan Tuareg who supported Gaddafi" van BBC News van 18 september 2011, een getuigenis van de voorzitter van Organisation de la Diaspora Touarègue en Europe (ODTE/TANAT) dd. 27 april 2019 en het artikel "Lasting Libya ceasefire: Some consensus, but further talks needed" van UN News van 8 februari 2020.

2.4. Voorafgaande opmerking

Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de

vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op het vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat hij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij, zoals hij beweert, tot mei 2011 in Tahala verbleven heeft en hij evenmin aannemelijk maakt waar hij na mei 2011 achtereenvolgens verbleven heeft, dienvolgens evenmin geloof kan worden gehecht aan de feiten die hij er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor zijn vlucht naar België zodat ten aanzien van verzoeker noch een gegronde vrees in de zin van de vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, het CGVS door zijn gebrekkige medewerking in het ongewisse verkeert over waar hij voor zijn komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft, hij door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen bijgevolg niet aannemelijk maakt dat hij een nood heeft aan subsidiaire bescherming, er rekening houdend met de vaststelling dat hij niet aannemelijk maakt dat hij tot zijn beweerde datum van zijn vertrek in Libië heeft verbleven namelijk kan van uitgegaan worden dat hij elders, hetzij in Libië, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden en bijgevolg in zijn hoofde niet kan besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden gedwongen rekrutering door het leger en de door hem voorgehouden militaire standplaatsen in Ghat en Misrata tussen mei en september 2011 daar (1) hij er niet in slaagt aan te geven bij welke brigade of eenheid van het leger hij gerekruteerd werd, (2) het weinig waarschijnlijk is dat hij tijdens een twee maanden durende militaire opleiding enkel zou hebben leren schieten, (3) hij er niet in slaagt aan te geven waar in Misrata zijn militair kamp gesitueerd was en hij niet weet in welke wijken van Misrata hij ging vechten of welke wijken er in het algemeen in Misrata waren en (4) hij niet kan vertellen tegen welke rebellengroeperingen en/of milities hij heeft gevochten in Misrata, dienvolgens evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn bewering Tahala in mei 2011 te hebben moeten verlaten, het evenmin geloofwaardig is dat hij omwille van bovenstaande redenen Libië heeft moeten verlaten en daar zijn vertrek naar Algerije hier een direct gevolg van is, hij dit vertrek evenmin aannemelijk maakt en geen zicht biedt op zijn daaropvolgende plaatsen van verblijf voor zijn komst naar Europa, (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn verblijfplaats in Algerije, alsook over de duur van zijn verblijf in Algerije en de tijdsituering van zijn terugkeer naar Libië, het bovendien bijzonder eigenaardig is en doet twifelen aan het door hem voorgehouden illegaal karakter van zijn verblijf in Algerije dat hij gedurende de zes jaar dat hij in Algerije verbleef nooit getracht zou hebben om zijn verblijf te legaliseren en er bewust voor koos om dit niet te doen, en het ook weinig aannemelijk is dat hij gedurende die zes jaar er niet zou kunnen in slagen om het land te verlaten indien dit daadwerkelijk zijn bedoeling en plan was, (iii) hij bijzonder weinig documenten kan voorleggen ter staving van zijn identiteit, herkomst en verblijfplaatsen, de kopie van zijn geboorteakte en van zijn militaire kaart geenszins een bewijs vormen voor de door hem voorgehouden plaatsen van verblijf, het bovendien geen originele documenten betreffen waardoor de authenticiteit en herkomst ervan niet kan worden nagegaan, het bovendien bijzonder eigenaardig is dat de voorgelegde geboorteakte afgeleverd werd op 14 juli 2013, bijna twee jaar na het door hem voorgehouden vertrek uit Libië, het weinig aannemelijk is dat een kennis van hem zomaar, zonder enig ander identiteitsdocument van hem, een geboorteakte van hem zou kunnen aanvragen zoals hij beweert en mocht dit laatste al het geval zijn geweest, deze gang van zaken net een belangrijke indicatie is dat Libische identiteitsdocumenten heel gemakkelijk, zonder verificatie van de persoonsgegevens, worden afgeleverd aan eender wie en dat deze aldus niet per sé garant staan voor de waarachtigheid van de erin opgenomen gegevens, het eveneens opmerkelijk is dat zijn militaire kaart afgeleverd werd op 5 oktober 2011, een moment waarop hij reeds enkele weken gedeserteerd was uit het leger en het bovendien geenszins plausibel is dat deze kaart opgemaakt werd in Sabha, een plaats waar hij nooit gestationeerd zou zijn geweest, noch dat zijn werkgever in Algerije via zijn contacten in Libië voor hem aan dit document zou zijn geraakt.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden

waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 januari 2020 (CG nr. 1717232), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.7. Ter ondersteuning van zijn identiteit en afkomst, en ter ondersteuning van zijn voorgehouden relaas met betrekking tot zijn rekrutering door het leger van Gaddafi en de plaatsen van zijn verblijf, legt verzoeker een kopie neer van een geboorteakte en een kopie van een militaire kaart. In de bestreden beslissing wordt duidelijk gemotiveerd waarom deze stukken verzoekers identiteit, nationaliteit en relaas niet aantonen: *“zo legt u immers enkel een kopie voor van uw geboorteakte en van uw militaire kaart. Vooreerst dient hierbij opgemerkt te worden dat deze documenten geenszins een bewijs vormen voor de door u voorgehouden plaatsen van verblijf. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat het enkel kopieën, én geen originele documenten, betreft, waardoor de authenticiteit en herkomst hiervan niet kan worden nagegaan. Dergelijke documenten kunnen door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en dragen aldus weinig tot geen bewijswaarde. Het is bovendien bijzonder eigenaardig dat de door u voorgelegde geboorteakte afgeleverd werd op 14 juli 2013, bijna twee jaar na het door u voorgehouden vertrek uit Libië. Hiermee geconfronteerd beweert u dat een kennis van u uit Djanet deze geboorteakte voor u had aangevraagd (CGVS II, p. 13). Het is echter weinig aannemelijk dat een kennis van u zomaar, zonder enig ander identiteitsdocument van u, een geboorteakte van u zou kunnen aanvragen. En mocht dit laatste al het geval zijn geweest, dan is deze gang van zaken net een belangrijke indicatie dat Libische identiteitsdocumenten heel gemakkelijk, zonder verificatie van de persoonsgegevens, worden afgeleverd aan éénder wie, en dat deze aldus niet persé garant staan voor de waarachtigheid van de erin opgenomen gegevens.*

Eveneens is het opmerkelijk dat uw militaire kaart afgeleverd werd op 5 oktober 2011, een moment waarop u reeds enkele weken gedeserteerd was uit het leger. Hiermee geconfronteerd beweert u dat deze kaart opgemaakt werd in Sabha, men daar nog niet wist dat u vertrokken was en uw werkgever in Algerije veel contacten heeft in Libië en voor u aan deze militaire kaart was geraakt (CGVS II, p. 12). Het is geenszins plausibel dat deze kaart opgemaakt werd in Sabha, een plaats waar u nooit gestationeerd zou zijn geweest noch dat uw werkgever voor u aan dit document zou zijn geraakt. Uw weinig overtuigende verklaringen over hoe u aan deze documenten bent geraakt doen ernstig twijfelen aan de authenticiteit en de herkomst ervan.”

Met de summiere argumentatie dat hij kopieën kon voorleggen, hij uit vrees voor toenmalige milities zijn identiteitsbewijzen heeft weggegooid, een kennis van hem de geboorteakte heeft kunnen aanvragen, zonder bewijs van identiteit omdat de burgemeester de familie kent, en hij volhardt dat het militaire boekje werd aangevraagd in een andere stad, voornamelijk een herhaling van zijn verklaringen, weerlegt verzoeker de pertinente motieven met betrekking tot de voorgelegde documenten niet. Derhalve dient de Raad vast te stellen dat verzoeker zijn identiteit, zijn nationaliteit en de voorgehouden feiten en verblijfplaatsen niet aantoon met objectieve bewijzen.

2.8. De Raad wijst er vooreerst op dat de verplichting om mee te werken aan de vaststelling van de plaatsen van eerder verblijf, niet inhoudt dat verzoeker het bewijs moet leveren *“recent en rechtstreeks”* uit een bepaalde regio te komen alvorens hij in een lidstaat zijn verzoek om internationale bescherming indient. Wel kan van de verzoeker worden verwacht dat hij duidelijkheid schept over zijn geboorteplaats en zijn verschillende verblijfplaatsen in Libië of elders, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat de werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald. Het bepalen van de werkelijke regio van herkomst is des te meer van belang wanneer deze streek de plaats is waar verzoeker de bron van zijn ernstige schade situeert.

2.9. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist dat verzoeker over de Libische nationaliteit beschikt en oorspronkelijk afkomstig is uit Tahala, Zuidwest-Libië. De commissaris-generaal stelt uitdrukkelijk dat hij niet betwist dat verzoeker geboren en getogen is in Libië, Tahala.

Anderzijds wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoeker er niet in geslaagd is om aannemelijk te maken dat hij tot mei 2011 in Tahala verbleven heeft. Het is de Raad evenwel volstrekt onduidelijk waarom de commissaris-generaal deze mening toegedaan is. De bestreden beslissing bevat

immers geen enkele motivering in die zin. Immers, de motivering dat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden gedwongen rekrutering door het leger en de door hem voorgehouden militaire standplaatsen in Ghat en Misrata tussen mei en september 2011 en (ii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn illegaal verblijfplaats in Algerije, alsook over de duur van zijn verblijf in Algerije, zegt niets over zijn verblijf in Tahala tot mei 2011.

Daarnaast leest de Raad in de bestreden beslissing: *“Gelet op bovenstaande bevindingen dient het CGVS te concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u voorgehouden gedwongen rekrutering bij het leger en de door u voorgehouden militaire standplaatsen in Ghat en Misrata. Bovendien kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering Tahala in mei 2011 te hebben moeten verlaten en is het ook niet geloofwaardig dat u omwille van bovenstaande redenen Libië heeft moeten verlaten. Daar uw vertrek naar Algerije hier een direct gevolg van is, maakt u dit vertrek evenmin aannemelijk (...)”*. Deze motivering impliceert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat verzoeker in 2011 Libië in het algemeen en Tahala in het bijzonder niet heeft verlaten. Dit oordeel wordt nog kracht bijgezet door de hierop volgende motivering in de bestreden beslissing omtrent de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen aangaande zijn voorgehouden verblijf in Algerije en terugkeer naar Libië. Indien ervan uitgegaan wordt dat verzoeker zijn regio en land van herkomst niet heeft verlaten, kan bijgevolg bezwaarlijk op goede gronden worden geconcludeerd dat verzoeker geen zicht biedt op zijn opeenvolgende plaatsen van verblijf voor zijn komst naar Europa, noch dat hij niet aannemelijk maakt dat hij tot zijn beweerde datum van vertrek in Libië heeft verbleven.

Dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de door hem voorgehouden gedwongen rekrutering door het leger in mei 2011, alsook aangaande zijn hierop volgend voorgehouden verblijf in Algerije en terugkeer naar Libië, kan naar het oordeel van de Raad voorts niet volstaan om de stelling te onderbouwen dat er kan van uitgegaan worden dat verzoeker elders, hetzij in Libië, hetzij in een derde land bescherming heeft gevonden zodat er in zijn hoofde niet kan besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt te dezen dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers bewering Tahala in mei 2011 te hebben moeten verlaten en dat hij zijn vertrek naar Algerije evenmin aannemelijk maakt. Uit niets kan worden afgeleid dat verzoeker voor zijn komst naar Europa in september 2017 langdurig in een ander land zou hebben verbleven, laat staan dat hij er reële bescherming zou genieten.

Indien dit inderdaad het geval blijkt te zijn dan dient bijgevolg wat betreft de vraag of verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekers oorspronkelijke regio van herkomst, Tahala in Zuidwest-Libië, in aanmerking te worden genomen. In het administratief dossier ontbreekt echter elke informatie omtrent de actuele veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst. En zelfs indien toch zou worden aangenomen dat verzoeker voor zijn komst naar Europa geruime tijd in Zuara zou hebben verbleven zoals hij verklaarde ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken, dient opnieuw te worden vastgesteld dat het administratief dossier evenmin enige landeninformatie bevat betreffende de veiligheidssituatie in deze regio. Dienvolgens wordt de Raad in de onmogelijkheid gesteld om een inschatting te kunnen maken van verzoekers eventuele nood aan internationale bescherming.

De Raad wijst op artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :*

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;*
- b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;*
- c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;*

d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;

e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren.” Deze verplichting tot gedegen onderzoek rust niet enkel op de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch tevens op de Raad. Zoals blijkt uit het geheel van wat voorafgaat, getuigt de motivering van de bestreden beslissing en de samenstelling van het administratief dossier echter van een gebrekkig onderzoek op grond waarvan naar mening van de Raad geenszins kan worden besloten dat in hoofde van verzoeker geen nood aan internationale bescherming kan worden aangenomen zodat een nader onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming zich opdringt.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 januari 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend twintig door:

Mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

Dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS